MAGAZIN Sportiv

PE UNDE N-A AJUNS... PRIMĂVARA

A venit primăvara, capricioasă ca întotdeauna, cu zile însorite, cu altele posomorîte, cu treceri și întoarceri bruște de la iarnă la vară și viceversa...

Dar a venit! Numai în munți zăpada nu pare turburată de sosirea primăverii, invitîndu-i pe schiori să se avînte pe pîrtii ca în toiul iernii.

Varietăți șahiste

Cîte mutări înainte vede un șahist?

Aceasta a fost tema unei anchete întreprinse cu ani în urmă de o revistă olandeză. Alehin a răspuns că i s-a întîmplat să calculeze o combinație de 18 mutări. Capablanca relata faimoasa sa partidă cu Bernstein în care variantele ce au survenit după sacrificiul a doi cai însumau peste 200 de mutări.

„Văd cu ușurință 8—10 mutări înainte" — a declarat Tartakower.

Reshewski a dat la această întrebare următorul răspuns: „Văd cu o mutare mai mult decît adversarii mei...".

Secretul...

„Pentru a obține victoria într-o partidă de șah — spunea Smîslov — este suficient să faci o singură mutare bună. Dar, la momentul potrivit". Secretul constă în a sesiza momentul.

Ştiaţi că...

...și austriecii au un... „Stanley Matthews"? Nu însă la fotbal, ci la handbal în 7. Este vorba de „internaționalul" Willy Hahnemann, care, la 50 de ani, continuă să se numere printre cei mai buni jucători ai țării.

(trimisă de V. Săsăranu Baia Mare)

...pe primul loc în campionatul raionului Rupea se află fosta echipă „de regiune" Textila Prejmer? Ea a susținut 13 meciuri, cîștigînd 11 din ele și terminînd la egalitate celelalte două. Textiliștii au înscris... 106 goluri și au primit numai 9!

(trimisă de Frederic Moises — Rupea)

Tehnica înaintată în cronometrarea sportivă

Vechii greci nu cunoșteau metode de cronometrare la Jocurile Olimpice. Instrumentele de care dispuneau erau clepsidrele cu apă și nisip și cadranele solare. Acestea nu puteau înregistra nici măcar minutele, dar încă fracțiunile de secundă.

Către sfîrșitul secolului trecut, cînd s-au reluat Jocurile Olimpice, tehnica măsurării timpului era deacum destul de înaintată. Ca și astăzi, ceasurile de buzunar de atunci ticăiau de cinci ori pe secundă și secundarul înainta la fiecare ticăit cu a treisuta parte din cercul cadranului. În felul acesta în acel timp se putea „citi" cu destulă exactitate o cincime de secundă.

La acest ceas s-a mai adăugat un cadran liber, pe care s-a fixat un secundar mare. Acest arătător putea fi legat de mișcarea secundarului central, sau așezat la zero independent de acesta, printr-o simplă apăsare pe un buton. Au apărut astfel primele cronografe, care se mai întîlnesc și astăzi la cronometrele combinate cu ora zilei.

Acum vreo 15 ani s-a observat că acțiunea de declanșare în sine cauzează o înaintare bruscă și forțată a arătătoarelor, ceea ce avea ca efect o greșeală de citire a timpului de 0,2 secunde. Un pas înainte au însemnat cronometrele. Dar cu aceasta lucrurile nu s-au „aranjat" în totul. S-a pus problema automatizării declanșării și opririi lor. Pistolul de start a determinat printr-un microfon declanșarea pe cale electrică, iar la sosire se proiecta un fascicol luminos la întreruperea căruia o celulă fotoelectrică oprea cronometrul.

S-a crezut că prin aceste automatizări s-a reușit să se obțină cea mai mare exactitate posibilă în cronometrarea sportivă de scurtă durată. Foarte curînd însă specialiștii și-au dat seama că rezultatul obținut conținea multe elemente străine de performanța sportivă propriu-zisă.

După ce cele de mai sus au devenit clare, s-a ajuns la concluzia că greșelile cronometrării electrice și ale celei de mînă se compensează. De ex. întîrzierea reacționării alergătorului la semnal, se compensează cu întîrzierea declanșării manuale a cronometrului și se elimină astfel problema ridicată la cronometrarea electrică.

În sfîrșit, celula fotoelectrică de la sosire a fost combinată cu un aparat fotografic.

Luînd în considerare cele de mai sus, s-a ajuns la concluzia că cea mai mare precizie la cronometrarea probelor pe distanțe mici se obține prin metode combinate, utilizînd toate posibilitățile care ne stau la dispoziție. Astfel, la Jocurile Olimpice de la Tokio s-a obținut o precizie pînă la 0,01 secunde, prin colaborarea mai multor cronometrori și prin funcționarea concomitentă a mai multor ceasuri, cu diferite moduri de funcționare: manual, electric și electronic.

Munca a fost organizată în felul următor: doisprezece cronometrori au ocupat o scară. Dintre aceștia, cei trei de sus și-au ațintit atenția asupra alegătorului care conducea. Declanșarea cronometrelor se făcea la semnalul vizual, dat de fumul focului de pistol de la start.

Concomitent funcționau trei cronometre declanșate electric, printr-o celulă fotoelectrică, acționată de semnalul luminos al focului de revolver. Ele se opreau manual la sosire, pe aceleași baze ca și celelalte ceasuri. Aceste cronometre, declanșate automat, puteau fie să evidențieze o eventuală întîrziere a declanșării manuale, fie să confirme justețea acesteia. În afară de aceasta, acțiunea colectivă era controlată de un ceas electronic, care evidenția diferența de 0,01 secunde.

Acest ceas era oprit de o celulă fotoelectrică acționată de întreruperea fasciculului luminos, proiectat pe linia de sosire și reprezintă o cronometrare complet automatizată.

Aceeași celulă fotoelectrică a declanșat două aparate fotografice în sutimea de secundă a trecerii liniei de sosire. Unul din aceste aparate, cuprindea întregul tablou al sosirii și înregistra o imagine optică în ansamblu. Celălalt aparat reda figura primului și a celui de al doilea clasat în sutimea de secundă respectivă și oferea prin aceasta o bază documentar-științifică pentru calcularea diferenței de timp dintre performanțele primilor doi clasați prin evidențierea diferenței de spațiu dintre ei, care poate fi măsurată și convertită în unități de timp. În felul acesta performanța învingătorului este măsurată prin nouă controale.

Pentru cel de-al doilea și al treilea clasat, funcționau cîte două cronometre și cîte două ceasuri de control; dacă la acestea mai adăugăm fotografiile de la sosire, vedem că controlul se făcea de șase ori. Controlul clasaților al patrulea, al cincilea și al șaselea, se făcea de cîte patru ori.

ALEXANDRU NISTOR

Poşta magazin

ILIE NICU, COMUNA BOLDEȘTI și V. VASILIU COMUNA DELENI. 1. Șahistul american. S. Reshevschi are 51 de ani. 2. Iată palmaresul jocurilor Petrolul — Progresul disputate de-a lungul anilor în cadrul campionatului: 1955: 2—2, 2—4; 1956: 2—0. 0—0; 1957—1958: 5—4, 2—1: 1958—1959: 2—1, 1—0; 1959—1960: 3—2, 0—1; 1960—1961: 5—3, 1—1; 1961—1962: 1—1, 1—1; 1962—1963: 0—0, 4—0; 1963—1964: 2—2, 0—1; 1964—1965: 4—2, 1—0. Deci Petrolul a învins de zece ori, Progresul de trei ori iar șapte meciuri s-au terminat la egalitate.

IOAN GREGER, SIBIU. 1. N-am nimic împotriva dorinței dv. ca Floyd Patterson să ajungă campion mondial la box la toate categoriile. Mă puneți însă în încurcătură cu întrebarea dv.: **„Cassius Clay este chiar atît de bun cît declară el sau mai mult e gura de el?"**. S-ar putea

să fie valabilă a doua alternativă. Dar cui îi dă mîna să verifice? Mie, nu! Dumneavoastră, da? 2. Niculescu, fostul portar al echipei Corvinul Hunedoara (și al altor echipe!) nu este aceeași persoană cu actualul portar al lui Dinamo Pitești. Niculescu I joacă acum la I.C.S.I.M., în campionatul orașului București.

VIOREL BUDA, ȘOMCUȚA MARE. Înainte de a veni la Petrolul, Gavriliă a jucat la A.S.M.D. Satu Mare, în categoria B.

GH. DOROBANȚU, COMUNA FLOREȘTI. În meciul cu Turcia, disputat la 8 octombrie 1961 la București, noi am aliniat următoarea formație: Voinescu — Greavu, Nunweiller III, Ivan — Jenei, Nunweiller IV — Pîrcălab, Constantin, Ene II, Seredai, Tătaru. Fotbaliștii noștri au cîștigat întîlnirea cu 4—0, Constantin și Seredai marcînd cîte două goluri.

GH. STOICA, URZICENI. 1. Maria Golopența n-a... dispărut, dar o cheamă, de cîțiva ani, Maria... Alexandru. 2. Hocheistul Ion Țiriac și tenismanul Ion Țiriac, campion al țării, sînt una și aceeași persoană.

MIHAI MIHALCEA, COMUNA CIUDANOVIȚA. 1. Iolanda Balaș a avut 15 ani cînd a devenit pentru prima oară campioană și recordmană a țării la săritura în înălțime. Aceasta s-a petrecut în 1951. 2. Din moment ce mingea a depășit în aer linia de fund, este aut, astfel că orice se întîmplă după aceea (inclusiv faza imaginată de dv.: o rafală de vînt care aduce mingea în teren, de unde un jucător o expediază în plasă) nu contează. Cu o condiție, însă: ca arbitrul să fi fost atent, Altfel... contează!

N. BILCAN, TELEGA. 1. Dumitru Paraschivescu a fost recordman mondial la 15 km. marș. 2. Wilma Rudolph a abandonat activitatea competițională.

CONSTANTIN DUMITRIU, PLOIEȘTI. Mureșan, care a activat un timp la Știința Cluj, s-a întors la vechea sa echipă: Industria sîrmei-Cîmpia Turzii.

GICA MORUZI, DOROHOI. 1. **„Cînd a cîștigat ULTIMA DATĂ Rapid București campionatul țării la fotbal?"** Sînteți în totală necunoștință de cauză punîndu-ne astfel întrebarea. Corect era: cînd o să-l cîștige prima oară? Este ceea ce se întreabă și suporterii Rapidului și sînt amînați cu răspunsul din an în an! 2. Arbitrul așteaptă 15—20 de minute prezentarea unei echipe de fotbal, după care consemnează neprezentarea acesteia. Se poate întîmpla, însă, ca întîrzierea să nu fie din vina echipei respective, ci să fi survenit din motive de forță majoră, în care caz se poate da rejucarea meciului.

ION POSTAȘU
Desene de
NEAGU RĂDULESCU

MEŞTERUL...

— POVESTIRE DE SEVER NORAN —

Stătea lîngă banca oficialilor și-l urmărea pe Marincu, de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima oară jucînd. În repriza a doua a acestui meci, de cînd întrase în locul lui, Marincu parcă însuflețise jocul. Egalaseră, iar acum presau. „Are tehnică Marincu ăsta, și-i talentat" — se trezi gîndind Todoran. „Și-i băiat serios. N-ar ieși din cuvîntul meu niciodată".

Todoran își privi bocancul drept, ale cărui crampoane erau tocite.

— Geaba, bădie! Nu-i unealta de vină! — auzi el glasul lui Ganea, directorul fabricii lor care, stînd pe banca oficialilor se plecase spre el.

Todoran știa la ce face aluzie Ganea: în repriza întîi ratase un penalti.

— Da, știu că nu-i bocancul de vină — murmură el mofluz.

Ganea se apleacă din nou spre el, continuînd să privească jocul.

— Ei, se-ntîmplă oricui. La urma urmei, greșesc și ăla din „națională", da' tu! Emoție, ce vrei? Cu toate că ești „deșcă" veche în meserie. Sînt opt ani de cînd am început să facem o echipă. De-atunci...

Directorul era înalt, subțire. Avea patruzeci și cinci de ani, cu aproape doisprezece mai mult decît Todoran. Nu-i plăcea să se laude cu realizările fabricii — realizări pentru care primiseră steagul de fruntași pe ramură — dar cînd era vorba de echipa de fotbal, nu uita să spună oricui că el cu Todoran săltaseră echipa din campionatul raional în categoria B, pe locul pe care-l ocupau acum.

— După meci te iau acasă cu mașina, ca de obicei — spuse directorul aplecîndu-se din nou spre Todoran. Am ceva de vorbit cu tine. Ceva mai așa... înțelegi?

Deodată, se ridică și răcni cît îl țineau puterile.

— Hai Popoviciuu... Marincuuu... Așa... Trage.... șut... șut mă! Gool!

Marincu marcase printr-o „foarfecă". Oamenii din tribună erau în picioare.

— Doi la unu! I-am făcut praf pe textiliști! țipa Ganea.

Colegii de echipă îl îmbrățișau pe Marincu — un tînăr mic de statură, blond cu ochii mari, negri. Cu doi ani în urmă terminase școala și făcuse practică în fabrica lor, ca lăcătuș-mecanic. Apoi rămăsese la ei.

De la început Marincu avusese o admirație fără margini pentru meșterul său, pentru „nea Todoran" cum îi zicea el. Iar de cînd îl văzuse jucînd, aproape că nu se mai dezlipnea de dînsul: îl însoțea la antrenamente, îi ducea bocancii și avea totdeauna o lămîie anume pregătită pentru „nea Todoran".

— Eu o să mă fac extremă dreaptă, ca nea Todoran — obișnuia el să spună, jumătate glumind. Pînă acu' n-am jucat, că pe la noi e munte și n-ai teren de joacă: fuge mingea în vale...

Marincu începuse să joace. Mic de statură, ca majoritatea oamenilor de munte, era foarte ager și avea rezistență sau — cum se exprima adesea Ganea — avea „plămîni de fotbalist". Cu vremea se vădise un adevărat talent. Într-o zi Todoran îi spusese într-o doară (începuse un meci de antrenament și el era angajat într-o discuție cu Ganea):

— Marincule! Ia ține-mi tu locul puțin. Joacă tu în locul meu pînă termin ce am de vorbit cu tovarășul director.

Cuvinte obișnuite. Așa-i spunea și cînd se afla în fabrică și pleca de lîngă mașină, chemat la conducerea întreprinderii.

Spre uimirea tuturor, Marincu reușise foarte bine să țină locul lui Todoran. La capătul unei curse spectaculoase, Marincu centrase oferind lui Cornea, centru înaintaș, posibilitatea să înscrie cu ușurință.

De-atunci, Marincu începuse să țină uneori locul lui Todoran. Admirația lui pentru meșter era însă aceeași...

★

Un fluierat și meciul se sfîrși. Îndreptîndu-se spre cabină, Todoran se gîndea la întîmplările din ultimul timp. Ajuns în cabină își privi bocancii.

Oare ce vrea Ganea să-mi spună? Ce zicea de bocanci? Mda. Azi am tras afară un penalti. Ca un începător. Duminica trecută am scăpat două pase bune și am mai tras și un corner pe după poartă. Acum două săptămîni cam tot așa. N-am fost destul de „iute".

Deodată auzi voci. Răzbăteau de pe culoar. Todoran ascultă.

— Voi să mă lăsați în pace! Și să vă fie rușine că vorbiți așa!

Directorul îl pofti în mașină.

— La crișmă sau acasă? întrebă el în glumă, știind că Todoran va cere, ca de obicei, să fie dus acasă. Spre surprinderea directorului, Todoran voia să meargă la restaurantul „Parcului".

— Te-ai stricat, bădie — glumi directorul.

— Mi-e tare sete. O bere și gata — murmură Todoran.

Restaurantul era arhiplin. Oamenii se întorseseră de la meci. Văzîndu-i pe Ganea și pe Todoran, le făcură loc. Ca din pămînt, se ivi și o masă liberă. Se vorbea cu glas tare. Todoran își auzea uneori numele.

„I-am dezamăgit din nou" — își spuse Todoran. Și-acum, de bună seamă, „Asta-i glasul lui Marincu" își spuse Todoran.

— Da' nu mai merge!

— Așa-i! aprobară cîteva glasuri.

— Dacă nu-i spune Ganea, o să-i spună altcineva...

— Cum puteți să vorbiți așa de dînsul?

Marincu tăcu deodată și glasurile celorlalți amuțiseră și ele.

Cîteva clipe mai tîrziu, Todoran auzi o bătaie în ușă. Era șoferul directorului. Ganea îl aștepta în mașină.

Todoran ieși trecînd pe lîngă grupul de pe culoar.

— Erai aici, nea Todorane? — întrebă Marincu și obrajii i se îmbujorară.

Todoran îl privi în fugă, absent, dar nu spuse nimic. Se gîndea la Ganea. Ce voia să-i spună? „Oare nu cumva... în legătură cu ultimele meciuri? Dacă îmi cere să...?"

directorul o să-mi vorbească de interesele fabricii, de prietenia noastră și-apoi... apoi... o să mă pofticească să trec pe... tușă... ori să fiu... antrenor. Nu mai că eu nu vreau. Mi-e drag să joc și-s încă în putere. Am treizeci și doi de ani neîmpliniți. Nu! Nu primesc!"

— Ce voiai... să-mi spui? întrebă el, ațintindu-și privirea în ochii lui Ganea.

Ganea își feri capul într-o parte, apoi și-l lăsă în jos.

— Mi-e teamă să nu te superi pe mine. Știi... eu... totdeauna am fost pentru tine ca un adevărat prieten.

„Deci asta-i! Vor să mă scoată pe tușă", gîndi fulgerător Todoran.

— Tu știi — urmă Ganea — că eu, eu îți sînt aproape ca un frate. Te-am apreciat totdeauna. Și tocmai de aceea... n-aș vrea să-mi iei în nume de rău că îți fac o propunere....

„Deci... am ghicit!" — își spuse Todoran, simțind o durere de nedescris să-și gîndul gîndurile. „O să-mi propună să plec din echipă..."

— Eu... vezi tu... — directorul era tot mai încurcat. Eu am o soră... Ai văzut-o cîndva la mine în casă, cînd a venit din Reghin. Știu că ți-a plăcut. Ea, vezi tu...

Todoran deschise ochii mari și-l privi năuc. Totul i se învălmășea în minte. Avea impresia că visează.

— Așadară, asta voiai să-mi spui!? — reuși el în sfîrșit să îngăime, revenindu-și.

— Te rog să nu te superi pe mine. Să vezi. Eu...

Todoran abia dacă-l mai auzea. Deci se înșelase. Vru să spună tot ceea ce îl frămîntase pînă atunci, dar își pierdea șirul gîndurilor. La a treia masă de ei îl zărise pe Marincu. Era înconjurat de prietenii cu care-l văzuse pe culoarul cabinelor, la stadion. Ce căuta Marincu în restaurant? Ce-l apucase?

Deodată îl zări pe Nicu Iae Pavica, un om între două vîrste. Ca de obicei, Pavica era amețit. Se ridicase cu paharul în mînă, pornise spre Todoran dar se oprise nehotărît.

— Trăiască echipa noastră! Ura! strigă el cu glas răgușit, de chefliu. Cei din încăpere aplaudară, vălmășindu-și vocile.

— Să trăiască cel mai bun jucător al nostru!

Todoran tresări. Pavica privise spre el, dar se îndreptase cu paharul în mînă spre Marincu. Se făcu o liniște de mormînt. Speriat parcă de gestul lui, Pavica se opri, nehotărît.

— Noa, ce îi? Am zis ceva rău? întrebă el cu glas nesigur.

Ochii i se deschiseseră mari, zărindu-l pe Todoran care încet, dar hotărît se ridicase de la masă și venea spre el. Todoran era înalt, bine făcut, cu umerii lați. Pavica clipea des, speriat.

— Ce?... A... am zis ceva rău? întrebă el bîlbîindu-se și dîndu-se înapoi.

Todoran se apropie și-i puse mîna pe umăr. Înfricoșat, Pavica privea în jur cerînd parcă ajutor...

— Eu... eu... n-am vrut să zic... îngăimă el.

— N-ai vrut să zici, da' ai zis! Și ai zis un adevăr, bade Pavica. Da, adevărul — spuse răspicat Todoran.

Pavica înghițea repede, simțind că se înecă. Se clătina ametit, ca și cînd l-ar fi lovit o pală rece de vînt. Todoran îl mai privi o dată, zîmbi, apoi întorcîndu-se, porni spre masa lui Marincu. Ajuns lîngă acesta, îi vîrî degetele prin părul lui blond, mătăsos.

— Și tu... tu ce cauți prin crîșme, ha? Așa te-am învățat eu? Să știi de la mine că dacă ai ajuns unde ești, apoi asta-i și pentru că ai ocolit crîșma. Ia-ți lucrurile și hai! Și să știi de la mine: dacă vrei să fii totdeauna cel mai bun...

— Da' nu-s eu cel mai bun, nea Todorane — se bîlbîi Marincu.

— Tu să nu te contrezi cu mine, auzi? — spuse tare și răspicat Todoran.

— Dar eu... eu nu sînt... — îngăimă Marincu privindu-și admirativ meșterul.

Liniștea era desăvîrșită. Parcă în întreaga sală erau doar ei doi.

— Asta știu eu mai bine decît toți ce ești — spuse Todoran blajin, pe tonul cel mai firesc. Iar de azi înainte află că tu ești extrema dreaptă a echipei. De acum înainte, eu te voi înlocui pe tine, nu tu pe mine. Eu o să joc numai dac-o fi nevoie. Înțeles? Da'n crîșmă să nu mai calci, auzitu-m-ai! Și-acum hai! Ziua bună, tovarăși!

După ieșirea lor, liniștea mai dură cîteva clipe. În timpul acesta Todoran mergea alături de Marincu, de elevul său, și simțea o mulțumire fără margini. Era fericit, deși nici el nu-și putea explica limpede motivul...

Record baschetbalistic

Zece studenți ai colegiului Wheeling din S.U.A. au susținut recent un meci de baschet care a avut o durată de... 12 ore. Ei pretind că în felul acesta au doborît „recordul" de 10 ore și 8 minute deținut pînă acum de studenții colegiului Otterbein din statul Ohio. Scorul final a fost 788—666!

Potrivit „regulamentului" acestui meci nici un jucător nu a fost înlocuit, la fiecare oră a existat o pauză de 2 minute, iar la „repriză" o pauză de 15 minute. Cele mai multe puncte — 210 — au fost înscrise de jucătorul Dick Wolfe. După ce partida s-a terminat, toți jucătorii, arbitrii, scorerul și ceilalți oficiali au dormit în vestiare frînți de oboseală.